

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Koláře a soudců JUDr. Ladislava Bognára a Mgr. Petra Juračky ve věci

žalobkyně: **SMO, městská akciová společnost Orlová, IČO 60793163**
se sídlem Okružní 988, Lutyně, 735 14 Orlová
zastoupená advokátem Mgr. Janem Siostrzonkem
se sídlem U Cementárny 1303/16, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ing. Alfréd R., CSc.,** narozený xxx
bytem xxx zastoupený advokátem JUDr. Leošem
Brantálem, LL.M. se sídlem Hasičská 551/52, 700 30
Ostrava

o zaplacení částky 48 619 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku
Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. prosince 2018 č. j. 24 Cm 41/2017-345,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 4 795 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví Krajský soud v Ostravě výrokem I. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 48 619 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 13. července 2013 do zaplacení, výrokem II. žalobu zamítl v části, v níž se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení úroků z prodlení za dobu od 2. července do 12. července 2013 a výrokem III. zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyně ve výši 69 931 Kč. Žalobkyně se

zaplacení částky, která je předmětem řízení, a jejíž výše i důvod jejího vyplacení jsou mezi účastníky nesporné, domáhala z titulu bezdůvodného obohacení žalovaného vzniklého vyplacením zálohy na tzv. další odměnu za výkon funkce člena statutárního orgánu žalobkyně a paušální náhrady za náklady spojené s výkonem této funkce, kdy v lednu a únoru roku 2013 byla žalovanému vyplacena vždy částka 19 737 Kč jako záloha na další odměnu za celkové hospodářské výsledky a částka 3 500 Kč jako paušální náhrada nákladů spojených s používáním vlastního telefonního přístroje a notebooku, a v měsíci březnu roku 2013 poměrná část nákladů ve výši 2 145 Kč. V prvním případě šlo o plnění podle článku V odst. 1 písm. b/ smlouvy o výkonu funkce člena představenstva při zařizování záležitostí společnosti uzavřené mezi účastníky řízení dne 2. května 2012 (dále rovněž jen „smlouva“, popř. „smlouva o výkonu funkce“), podle níž žalovanému příslušela další odměna za celkové hospodářské výsledky společnosti dosažené v příslušném kalendářním roce, a to maximálně ve výši 2,5 násobku základní roční odměny, přičemž podmínky pro přiznání a výplatu další odměny budou pro příslušný kalendářní rok stanoveny rozhodnutím představenstva společnosti. Tato smlouva však neumožňuje zálohování tzv. další odměny, protože vyplacení odměny váže na hospodářské výsledky žalobkyně, takže o ní lze rozhodnout teprve po uplynutí roku, za který má být vyplacena. S ohledem na ustanovení § 66 odst. 3 z.č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále rovněž jen „ObchZ“) a ustanovení článku 33 odst. 2 stanov žalobkyně pak platilo, že jakékoliv plnění žalobkyně ve prospěch člena jejího představenstva lze poskytnout pouze, pokud na toto plnění vznikl nárok podle právního předpisu, vnitřního právního předpisu stanoveného valnou hromadou, se souhlasem valné hromady, nebo podle smlouvy o výkonu funkce. Žádný z těchto předpokladů však splněn nebyl, zejména zde není žádné rozhodnutí jediného akcionáře žalobkyně v působnosti valné hromady o výplatě ať již zálohy na další odměnu, nebo paušálu. Navíc pak nebyl splněn ani předpoklad pro výplatu tzv. další odměny, protože žalovaný jednal ke škodě žalobkyně, a náhrada jím způsobené škody je předmětem dalších řízení probíhajících u téhož soudu. Soud prvního stupně shledal žalobu za důvodnou (vyjma nepatrné části příslušenství) na základě skutkového stavu, který byl dílem mezi účastníky nesporný a dílem vyplynul z provedeného dokazování, kdy uzavřel, že jediný akcionář žalobkyně v působnosti valné hromady o uvedeném plnění nikdy nerozhodl. Jestliže ze smlouvy o výkonu funkce neplyne konkrétní výše plnění, ani konkrétní způsob jejího určení, není možné, aby o tomto plnění rozhodlo představenstvo žalobkyně, a pokud by k takovému rozhodnutí došlo, šlo by o nicotné rozhodnutí. Pokud pak bylo toto plnění vázáno na rozhodnutí představenstva podle smlouvy o výkonu funkce, je tato část smlouvy o výkonu funkce neplatná pro rozpor se zákonem, a to s ustanovením § 66 odst. 3 ObchZ ve spojení s ustanovením § 187 odst. 1 písm. g/ téhož předpisu, podle něhož odměňování členů představenstva akciové společnosti patří do výlučné působnosti valné hromady (v tomto případě jediného akcionáře v působnosti valné hromady), a účelem tohoto ustanovení je zajistit kontrolu akcionářů nad vyplácením plnění členům statutárního orgánu akciové společnosti. Tento závěr platí jak pro zálohu na další odměnu, tak pro paušální náhradu, sjednanou podle ujednání článku V odst. 7 smlouvy a nadto Rada města Orlové schválila na 47. schůzi tzv. další odměnu žalovaného za rok 2013, resp. za jeho poměrnou část, ve výši 0 Kč. Námitky, které žalovaný vůči žalobě v průběhu řízení vznášel, soud prvního stupně neshledal za důvodné. Smlouva o výkonu funkce ze dne 2. května 2012 byla uzavřena platně, protože JUDr. S., který ji za žalobkyni podepsal, byl k tomuto úkonu zmocněn, přestože téhož dne byl odvolán z funkce předsedy představenstva žalobkyně, a nadto byl dne 22. května 2012 do této funkce opět zvolen. Pohnutky, které vedly žalovaného k podpisu smlouvy o výkonu funkce, nejsou pro rozhodnutí významné, a s ohledem na neplatnost ujednání smluv o výkonu funkce, která tuto otázku upravovala, nelze dospět ani k závěru, že výplatu zálohy na tzv. další odměnu lze považovat s ohledem na dobu, po kterou k ní docházelo, za obchodní zvyklost, protože obchodní zvyklost nemůže být v rozporu se zákonem a ke konvalidaci neplatných ujednání nemůže vést skutečnost, že je účastníci

považovali za platná a podle nich se chovali. Žalovaný nemůže namítat ani, že jednáním žalobkyně byl uveden v omyl, protože mimořádného jednání představenstva žalobkyně konaného dne 22. července 2008, při němž byla schválena v pořadí první smlouva o výkonu funkce uzavřená dne 31. července 2008 obsahově fakticky totožná se smlouvou ze dne 2. května 2012, byl přítomen a pro schválení smlouvy hlasoval. Ze strany žalobkyně nejde o neplatné jednání, protože zde není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 39 občanského zákoníku ve znění účinném do 31. prosince 2013, tedy rozpor s obsahem a účelem zákona, obcházení zákona, ani o rozpor s dobrými mravy, a s ohledem na absolutní neplatnost příslušných ujednání smlouvy o výkonu funkce nejde ani o výkon práva v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku.

2. Rozsudek byl napaden odvoláním žalovaného zaměřeným proti výroku I. a III. Žalovaný v něm namítal nesprávnost skutkového zjištění soudu prvního stupně, které se podle něj promítlo do výrokové části napadeného rozhodnutí, podle něhož měl žalovaný zpochybňovat uzavření smlouvy o výkonu funkce dne 2. května 2012, když opak je pravdou. Soud prvního stupně podle názoru odvolatele zatížil rovněž řízení vadou libovůle, když vyslýchal osoby, jejichž výslech žádný z účastníků nenavrhl, a jejichž výběr byl selektivní. To vše vede žalovaného k závěru, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Soud prvního stupně pak nesprávně vyhodnotil také námitku žalovaného, že počínání žalobkyně je nemravné a rozporné se zásadami poctivého obchodního styku, protože nikdo se nemůže domáhat absolutní neplatnosti právního jednání, které sám způsobil, aby z neplatnosti měl posléze prospěch. Nemravnost přitom spatřoval žalovaný v tom, že na základě smlouvy, podle níž jeho odměňování záviselo na hospodářských výsledcích žalobkyně, po dobu několika let vyvíjel maximální úsilí k dosažení co nejlepších výsledků a k tomuto účelu používal i vlastní majetek a poté, co se znelíbil nové politické reprezentaci města, se stal terčem několika žalob a několika trestních oznámení. Autorem textu smlouvy o výkonu funkce byla žalobkyně, žalovaný neměl žádnou možnost do textu zasahovat a případná dvojznačnost některých jejích ujednání by proto měla být vykládána v souladu s ustanovením § 266 odst. 4 ObchZ v neprospěch žalobkyně, a soud prvního stupně pominul v souvislosti s tím posouzení doby, po níž se účastníci podle obou uzavřených smluv o výkonu funkce chovali i posouzení motivace žalobkyně. Podle názoru žalovaného pak byly částky, které mu byly vyplaceny, po právu. Je nutno poukázat na to, že ve smlouvě o výkonu funkce byly určeny hranice pro výplatu další odměny, kdy bylo sjednáno, že výše této odměny může dosáhnout 2,5 násobku roční odměny žalovaného, a rozhodování představenstva pak konkrétní výši částky pouze upřesňovalo, což neodporuje zákonu, jak uzavřel Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 31. ledna 2007 ve věci vedené pod sp.zn. 29 Odo 414/2003. Výslovně pak žalovaný namítl rovněž nesprávnost výroku o nákladech řízení, když v řízení nebylo prokázáno, že by mu byla doručena předžalobní upomínka, ale žalobkyně prokazovala pouze odeslání jakési písemnosti na jeho adresu. Účastníci řízení však spolu v té době vedli řadu sporů a mohlo se tak jednat o písemnost související s kterýmkoliv z nich. Napadené rozhodnutí by proto mělo být zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
3. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí jako věcně správného, když v odvolání žalovaný pouze opakuje argumentaci, s níž se vyčerpávajícím způsobem vypořádal již soud prvního stupně.
4. Poté, co přezkoumal napadené rozhodnutí i průběh řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Z obsahu spisu zjistil odvolací soud pro účely tohoto rozhodnutí, že žalobu se shora uvedenými skutkovými tvrzeními uplatnila žalobkyně dne 10. února 2017. Žalovaný se k žalobě vyjádřil poprvé podáním ze dne 30. května 2017 doručeným soudu prvního stupně dne 2. června 2017 (č.l. 22), jímž učinil nespornými skutková tvrzení žalobkyně o svých funkcích v žalující společnosti a době, ve které je vykonával, a rovněž uzavření obou smluv

o výkonu funkce, a v němž zpochybnil argumentaci žalobkyně, že plnění v jeho prospěch by měla být vázána na rozhodnutí nejvyššího orgánu společnosti, dodává, že podle jeho názoru takové rozhodnutí nebylo přijato zcela účelově proto, aby se mohla žalobkyně po něm již vyplaceného plnění domáhat. Skutková tvrzení obsažená v žalobě pak podle jeho názoru neumožňují vydání rozhodnutí, jímž by bylo žalobě vyhověno, pokud v žalobě žalobkyně zmiňuje forenzní audit, k němuž mělo dojít v roce 2013, jeho výsledky nejsou ničím víc, než názory jeho zpracovatelů, a po objektivní stránce je třeba poukázat na to, že pod jeho vedením dosahovala žalující společnosti lepších hospodářských výsledků, než v následujícím období. Soud prvního stupně na základě provedeného rozsáhlého dokazování získal skutková zjištění popsaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž v tomto ohledu odvolací soud zcela odkazuje, která shrnul do skutkového závěru, že jediný akcionář v působnosti valné hromady nikdy nepřijal rozhodnutí umožňující vyplácet žalovanému zálohy na tzv. další odměnu a paušální náhrady za používání vlastního telefonu a počítače, a že bylo rovněž prokázáno, že žalovaný nedbalým výkonem své funkce způsobil žalobkyni škodu, což po právním posouzení věci vedlo zejména s ohledem na ustanovení § 66 odst. 3 a § 187 ObchZ k vydání napadeného rozhodnutí. Pro účely tohoto rozhodnutí odvolacího soudu je významné rovněž, že předžalobní upomínka je datována dnem 1. července 2013 a podací lístek zásilkou určené žalovanému následujícím dnem.

6. Při posouzení důvodnosti odvolání vyšel odvolací soud zejména z toho, že soud prvního stupně opřel napadené rozhodnutí o dva závěry, a to jednak (a to především), že jediný akcionář žalující společnosti v působnosti valné hromady o výplatě plnění, které je předmětem řízení, nerozhodl (případně rozhodl, že odměna činí 0 Kč), a toto rozhodnutí nemohl učinit statutární orgán společnosti ani za situace, kdy smlouva o výkonu funkce rámcově vymezila výši, v níž mohla být žalovanému tzv. další odměna přiznána, a s ohledem na to, že tzv. byla vázána na výsledky hospodaření žalobkyně v tom kterém kalendářním roce, nepřicházelo do úvahy, aby již v průběhu roku byla žalovanému vyplácena záloha, a dále pak (podpůrně), že nebyly splněny podmínky pro výplatu tzv. další odměny, protože žalovaný výkonem funkce člena statutárního orgánu v rozporu s péčí řádného hospodáře způsobil žalobkyni škodu a právo na tuto část odměny mu proto nevzniklo. Odvolání by proto mohlo být úspěšné pouze, prokázal-li by žalovaný, že tomu bylo jinak. Žalovaný však svoji odvolací argumentaci zaměřuje na skutečnosti, které neměly pro vydání napadeného rozhodnutí význam. Pokud žalovaný tvrdí, že smlouvu uzavřel v omylu, že smlouva je platná, je tato argumentace irelevantní, protože důsledkem případného omylu by byla opět nanejvýš neplatnost příslušného ujednání (a nebylo-li by je možno oddělit od ostatních částí smlouvy, celé smlouvy). Totéž se týká argumentace, že pokud by věděl žalovaný o neplatnosti ujednání o další odměně, smlouvu by neuzavřel, protože by již pro něj nebyla zajímavá, neboť jde nanejvýš o omyl v pohnutce. Úvahy o tom, s čím žalovaný oproti názoru soudu prvního stupně souhlasil, či nesouhlasil, nehrají roli, protože tyto závěry soudu prvního stupně se v napadeném rozhodnutí neprojeví a soud prvního stupně založil své rozhodnutí fakticky výlučně na tom, co je uvedeno shora. Výkon práva v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku odvolací soud rovněž neshledává za situace, kdy žalovaný sice snad na jedné straně napomohl žalobkyni k dobrým hospodářským výsledkům, na druhé straně jí však nedbalým plněním svých povinností způsobil škodu, otázku její náhrady vyřešily soudy v jeho neprospěch v jiných řízeních, přičemž na tomto místě odvolací soud dodává, že dovolání žalovaného ve věci vedené soudem prvního stupně pod sp.zn. 24 Cm 4/2015, v níž bylo rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu škody způsobené nedbalým výkonem své funkce částku ve výši 670 tisíc Kč, a rozhodnutí soudu prvního stupně bylo potvrzeno rozsudkem odvolacího soudu ze dne 26. října 2016 č. j. 8 Cmo 136/2016-304, bylo Nejvyšším soudem usnesením ze dne 27. března 2019 č. j. 27 Cdo 2265/2017-393 odmítnuto. Argumentuje-li žalovaný, že dvojznačná ujednání smlouvy o výkonu funkce připravené žalobkyní upravující odměňování žalovaného za výkon funkce je třeba s ohledem

na ustanovení § 266 odst. 4 ObchZ vykládat k její tíži, není přiléhavá, protože soud prvního stupně tato ujednání neposoudil jako dvojznačná, ale jako neplatná. Tvzením žalovaného, že jde o politické rozhodnutí, se odvolací soud zabývat nemohl, protože nejde o otázku právního posouzení věci, z něhož naopak důvodnost žaloby vyplývá. K námitce selektivního výběru vyslychaných osob lze uvést, že o zjištění z jejich výpovědí soud prvního stupně napadené rozhodnutí neopřel, protože jejich výpověďmi mělo být zjištěno, zda vůbec byla smlouva o výkonu funkce uzavřená mezi účastníky schválena rozhodnutím Města Orlová jako jediného akcionáře žalobkyně, takže dospěl-li soud prvního stupně k závěru o její neplatnosti, je zbytečné se touto otázkou dále zabývat. Není ani podstatné, zda žalovaný po dobu, kdy vykonával funkce v žalující společnosti, přivedl společnost ke zlepšení hospodářských výsledků, ale podstatné pro toto řízení je pouze, že zároveň v tomto období nedbalým výkonem své funkce způsobil společnosti škodu. Argumentaci žalovaného, že částky, jejichž vrácení je předmětem tohoto řízení, mu byly vyplaceny právem, protože ve smlouvě o výkonu funkce schválené jediným akcionářem společnosti v působnosti valné hromady byla vymezena maximální výše tzv. další odměny, neodpovídá závěrům rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2017 ve věci vedené pod sp.zn. 29 Odo 1200/2005, v níž Nejvyšší soud uzavřel, že „závěr odvolacího soudu, dle kterého valná hromada nemusí určit přímo výši úplaty za výkon funkce člena statutárního orgánu, ale postačí, když stanoví pravidla pro jejich určení, považuje dovolací soud za správný. Taková pravidla však musí být stanovena tak, aby naplňovala účel ustanovení § 187 písm. g) obch. zák., kterým je kontrola akcionářů nad odměnami členů představenstva. Má-li tedy o konkrétní výši odměny rozhodovat někdo jiný, než valná hromada, musí rozhodnutí valné hromady stanovit objektivní kritéria, na jejichž základě bude odměna určena, tak aby určení výše odměny nezáleželo na libovůli toho, kdo odměnu určuje. Nesplňuje-li rozhodnutí valné hromady uvedené podmínky, nelze je považovat za rozhodnutí, kterým valná hromada rozhodla o odměňování představenstva ve smyslu ustanovení § 187 písm. g) obch. zák.“ Podle názoru odvolacího soudu je totiž vymezení výše tzv. další odměny ve smlouvě o výkonu funkce příliš široké a podmínky pro přiznání této odměny fakticky určeny nejsou, když hospodářské výsledky, na něž je odměna vázána, nejsou nijak blíže konkretizovány, takže takové „určení“ požadavkům vyplývajícím z tohoto rozhodnutí nevyhovělo. Není podstatný ani argument přednesený u jednání před odvolacím soudem, že pokud byl žalovaný jedinou osobou, s níž žalobkyně uzavřela smlouvu o výkonu funkce, musel jediný akcionář žalobkyně znát výši plnění vyplaceného žalovanému, protože není důležitá vědomost jediného akcionáře o tomto plnění, ale důležité je, zda jediný akcionář v působnosti valné hromady o něm rozhodl. Logické pak je, že je-li další odměna vázána na hospodářské výsledky dosažené v tom kterém roce, nemůže být vyplácena zálohově již v jeho průběhu, protože není známo, jakých hospodářských výsledků bude dosaženo. Samotné plnění, jehož vrácení se žalobkyně v této věci domáhá, pak bylo prokázáno výpisy z účtu žalobkyně.

7. Odvolací soud tedy závěry soudu prvního stupně, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí, totiž že o plnění, které je předmětem řízení, představující zálohu na tzv. další odměnu nerozhodl jediný akcionář žalobkyně v působnosti valné hromady a představenstvo o nich samo rozhodnout nemohlo, že rozpětí, v němž mohla být žalovanému vyplacena tzv. další odměna, je příliš široké, než aby o ní mohlo rozhodnout představenstvo společnosti, že s ohledem na vazbu tzv. další odměny na hospodářské výsledky žalobkyně nelze tuto část odměny vyplácet zálohově, a že pro výplatu tzv. další odměny nebyly splněny podmínky, protože žalovaný nedbalým výkonem funkce v rozhodném období způsobil žalobkyni škodu, považuje za správné, dodáváje pro úplnost, že ke stejným závěrům dospěly soudy obou stupňů i v řízení, které probíhalo u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn 29 Cm 27/2016 a jeho předmětem bylo vrácení téhož plnění vyplaceného žalovanému v jiném časovém období.

8. Pokud pak jde o částku 9 235 Kč představující náhradu paušálních nákladů za používání vlastního telefonního přístroje a notebooku pro služební účely, v tomto případě sice nejde o odměnu a podle názoru odvolacího soudu rozhodování o tomto plnění nepatří do výlučné působnosti valné hromady, výplatě však v konkrétním případě bránilo ustanovení poslední věty § 66 odst. 3 ObchZ, podle níž společnost plnění neposkytne při zaviněném porušení právní povinnosti v souvislosti s výkonem funkce, které bylo prokázáno v jiných sporech, jejichž předmětem byla náhrada škody způsobené žalovaným žalobkyni výkonem funkce statutárního orgánu v rozporu s péčí řádného hospodáře.
9. Odvolací soud neshledal za důvodnou ani argumentaci žalovaného, že v řízení nebylo prokázáno doručení předžalobní upomínky žalobcem a žalobkyni by proto nemělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. Za situace, kdy žalobkyně prokazovala podacím lístkem odeslání zásilky žalovanému datově korespondující s datem vyhotovení předžalobní upomínky, je mnohem pravděpodobnější závěr, že zásilka odeslaná žalovanému obsahovala právě předžalobní upomínku, než že obsahovala jinou písemnost. V tomto směru odvolací soud odkazuje na závěry Nejvyššího soudu vyslovené v rozhodnutí vydaném pod sp.zn. 28 Cdo 1938/2008, v němž Nejvyšší soud dovodil, že rozsah potřebného dokazování v civilním procesu se neshoduje s rozsahem dokazování potřebného k uznání obžalovaného vinným v řízení trestním, neboť v civilním řízení nelze učinit závěr, že nebylo uneseno důkazní břemeno proto, že skutečnost nebyla provedenými důkazy prokázána nade vší pochybnost, ale pro závěr, že soud má určitou skutečnost za prokázanou, dostačuje, aby předmětný skutkový závěr bylo možné s velkou mírou pravděpodobnosti připustit, protože v civilním řízení neplatí zásada in dubio pro reo, a nepřímé důkazy nemusí proto tvořit zcela uzavřenou soustavu, která nepřipouští jiný skutkový závěr než ten, k němuž soud došel, ale dostačuje, jestliže nepřímé důkazy s velkou mírou pravděpodobnosti k tomuto závěru (na rozdíl od možných závěrů jiných) vedou. Přílehlavý je při posouzení této věci rovněž odkaz žalobkyně na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. dubna 2016 ve věci vedené pod sp.zn. I. ÚS 3228/15, v níž se Ústavní soud zabýval aplikací ustanovení § 142a o. s. ř. V neposlední řadě má odvolací soud při posouzení této námítky zato, že námitka by mohla mít relevanci, pokud by žalovaný byl ochoten splnit povinnost, která je předmětem řízení, byl-li by o plnění upomenut, o takový případ se však v této věci s ohledem na jeho stanovisko k žalobě zjevně nejedná.
10. Odvolací soud proto napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 219 o. s. ř. jako věcně správné v obou výrocích potvrdil.
11. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšné žalobkyni bylo přiznáno právo na jejich náhradu za odměnu za právní služby poskytnuté advokátem, a to za jeden úkon po 3 060 Kč podle ustanovení § 7 bodu 5. vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za jeden tzv. režijní paušál po 300 Kč, za náhradu za jízdné ve výši 1 035,43 Kč a za náhradu za ztrátu času za čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč, celkem tedy ve výši (po korunovém zaokrouhlení) 4 795 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Olomouc 10. dubna 2019

JUDr. Pavel Kolář v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Sedláčková.